

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa P. C.

przeciwko T. [...] w W.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 września 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 września 2015 r. Sąd Okręgowy w W., XXI Wydział Pracy, uwzględniając apelację powoda, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 maja 2014 r. w całości w ten sposób, że przywrócił P. C. do pracy na poprzednich warunkach w T. [...] w W. i zasądził na jego rzecz wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem zgłoszenia gotowości do pracy w terminie 7 dni od dnia 23 września 2015 r.

Według bezspornych ustaleń, umowę o pracę z powodem, który był skarbnikiem Komisji Zakładowej NSZZ [...] Regionu [...] nr [...], działającej przy T. [...] im. G. H. w W., rozwiązano w dniu 21 stycznia 2013 r. bez uzyskania zgody organizacji związkowej. Była to czynność nowego pracodawcy - pozwanego T. [...] w W. , utworzonego w dniu 1 stycznia 2013 r. w wyniku połączenia - na podstawie uchwały Rady Miasta W. z dnia 8 listopada 2012 r. – T. [...] w W. im. G. H. z T. N.

im. T. Ł.. Sąd Rejonowy, ustalwszy, że po przejściu pracowników do nowego pracodawcy nie doszło do połączenia organizacji związkowych na zasadach ustalonych w uchwale Komisji Krajowej NSZZ [...] nr [...] w sprawie zasad łączenia lub podziału jednostek organizacyjnych Związku, doszedł do przekonania, że u pozwanego w czasie wypowiedzenia powodowi umowy o pracę nie działała żadna zakładowa organizacja związkowa. W konsekwencji, w ocenie Sądu Rejonowego, pracodawca nie miał obowiązku konsultacji zamiaru rozwiązania stosunku pracy z powodem ani uzyskania zgody zakładowej organizacji związkowej.

Uwzględniając prawo powoda do ochrony przewidzianej w art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (tekst jednolity: Dz.U. 2014 r., poz. 167), Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego po przeprowadzeniu dowodu z porozumienia z dnia 17 stycznia 2013 r., na podstawie którego nastąpiło połączenie Organizacji Związkowej NSZZ [...] nr [...] i Organizacji Związkowej NSZZ [...] nr [...] w jedną organizację związkową działającą w T. [...] w W. i organizacja zakładowa nr [...] przejęła status podstawowej jednostki organizacyjnej. W dniu 31 grudnia 2012 r. komisja zakładowa Nr [...] podjęła uchwałę o objęciu nowego pracodawcy zasięgiem swego działania, a w dniu 4 stycznia 2013 r. poinformowała pozwanego o wyborze nowych władz i osobach objętych ochroną stosunku pracy, w tym powoda. W skazała również, że organizacja zakładowa liczy 35 osób.

Pozwany T. [...] oparł skargę kasacyjną na zarzucie obrazy przepisów postępowania - art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez nieustalenie podstawy faktycznej, a w konsekwencji także niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz art. 381, 382, 227 i 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych oraz naruszenia prawa materialnego - art. 32 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 1 ust. 1 i 2 oraz art. 9 i 10 ustawy o związkach zawodowych oraz w związku z art. 23¹ § 1, art. 45 § 1 i 3 oraz art. 47 k.p. oraz w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 406) przez niewłaściwe zastosowanie do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego przez przyjęcie, że powód korzystał z ochrony związkowej, mimo że w świetle § 19 ust. 1, 2 i 6 Statutu NSZZ [...] oraz

Uchwały Komisji Krajowej NSZZ [...], zarówno w dniu wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, jak też w dniu rozwiązania umowy o pracę zawartej z powodem, istniało kilka podstawowych jednostek organizacyjnych tej samej organizacji związkowej, tj. Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego [...], a zatem u pozwanego nie istniała żadna zakładowa organizacja związkowa w rozumieniu art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych. Skarżący podniósł również, że z naruszeniem art. 8 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c. uwzględniono roszczenie powoda mimo to, że był niezdolny do pracy na dotychczasowym stanowisku.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, podnosząc rażące naruszenie prawa materialnego, tj. przepisów wymienionych jako podstawa materialnoprawna skargi oraz argumentując o nieuwzględnieniu wpływu postanowień Statutu NSZZ [...] oraz uchwały Komisji Krajowej NSZZ [...] na istnienie ochrony powoda przed wypowiedzeniem umowy o pracę. Powtórzył też stwierdzenie o nieistnieniu organizacji związkowej, która - jako jedyna - obejmowałaby swym zasięgiem pozwanego pracodawcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Rozróżnienie i wyraźne oddzielenie podstaw skargi kasacyjnej od przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398³ i 398⁹ k.p.c.) powoduje, że uzasadnienie wniosku przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., jako osobnego elementu skargi, pełniącego odrębną od jej podstaw, samodzielną funkcję procesową nie może być zastąpione ani uzupełnione przez uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej (por. aktualne postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156, z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52 i z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1,

poz. 11). Jest to oczywiste, gdyż funkcją tzw. przesądu nie jest eliminacja z obrotu prawnego orzeczenia sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom strony skarżącej, lecz ocena, czy rozpoznanie jej skargi kasacyjnej służy zapewnieniu jednolitości wykładni prawa i rozwoju jurysprudencji.

W tym stanie rzeczy, o oczywistej zasadności, a więc zasadności ewidentnej, niewątpliwej i niewymagającej jakichkolwiek głębszych rozważań i analiz prawnych, nie może świadczyć powtórzenie ujętych w podstawach skargi zarzutów naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania z dodaniem tylko przymiotnika określającego te naruszenia jako "rażące". Poza tym, prowadząc wywód, skarżący podjął się krytyki ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 398⁹ k.p.c.).